

рамъ се, поглеждамъ и бързо отмахвамъ погледа си. Не мога повече да гледамъ, дори коньтъ ми уплашено се тегли назадъ и пръхти. Ужасътъ стигаше тия граници, когато кръвта застива въ жилитѣ, когато сърдцето, свито отъ болка, престава почти да бие. Азъ ги броихъ. Броихъ ги, като се мжчехъ да не довиждамъ добре, съ полузатворени очи. Въ първата редица повече отъ петдесетъ души. Петдесетъ трупа. Това е една правилна редица, цѣла верига. Тѣ сж настѣпвали, вървѣли сж наедно напредъ и отведнѣжъ, едновременно, въ една минута, въ единъ мигъ, сж намѣрили смъртта си. Широкъ мигновенъ замахъ на остра коса, следъ който остава дълга редица легнала трева. И сега сякашъ виждамъ тия страшни лица, изкривени отъ невъобразима болка, обезобразени отъ ужасъ, лица съ по нѣколко рани, съ запечена кръвъ и закрити очи. И най-разнообразнитѣ пози. Едни паднали възнакъ, но подигнати донѣкжде, съ свити юмруци, съ една свирепостъ на лицата, като че да биха могли да станатъ отново ще полетятъ напредъ. Други, сложили глави на рамото на другаритѣ си, сякашъ тихо почиваха въ тежкия сънъ на една умора. Трети, паднали на лицата си, съ протегнати напредъ ръце, каточе бѣха застинали въ отчаянието на голѣма и безутешна скръбъ. Тѣ лежаха неподвижни, нѣми. Но това безмълвие бѣше